GÜNAYDIN

Tuşluca 12

-Aman şekerim, ne kadar da kıskançmışsın!

Anlat Derdini Markopaşaya!..

Edremit'ten Bay C. A. yazıyor :

"İmam Farabî hazretleri öğrenciliğinde her sabah köyünden, eşeğine kitaplarını yükler, şehirdeki, medreseye öğrenime gidermiş. Bir gün eşkiya yolunu keser. Alınacak, değerli bişey bulunamayınca eşkiyanın başkanı,

-Hoca, Hoca! der, bilgini eşşeğe taşıtıp da boşuna hayvanı yorma kafanda taşı bilgini! Bir daha kitaplarını eşeğe taşıtıp zahmet edersen, bütün kitaplarını yakarım...

Hocalar eskiden kitaba bakmak gereğini duymadan öğretirlerdi.

Şimdiki öğretmenler, ertesi gün öğrencilerine verecekleri dersi bile kitaptan çalışıyorlar. Siz ne dersiniz ?

Markopaşa :

Eşeğe kitap taşıtıp zahmet vermek espri olarak güzel gibi geliyor ama, eşkiya sözüne uyup kitapları bir yana atmanın gereğini hiç anlayamadım. Önemli olan, insan kafasının, kitaptan öğrendiklerini terkip ve tahlil edebilecek bir kültür laboratuvarı olmasıdır. Böyle olmadıktan sonra, bir insan kitapları ha eşşeğin sırtına yüklemiş, ha kafasına doldurmuş, ne farkı var ? Ben, kitabı okuyup hazırlanan öğretmenden yanayım.

■

Tahtakale'den B. Mordehay Kohen adıyla bir okur yazıyor :

"Sayın paşam,

Bendeniz okumuş deyilim ama evelallah Tahtakale Üniversitesi'ndenim. Bizim memleket yeri kalmiş, yelişmemiş, oteki yelişmiş memleketler yibi nasil yelişebiliriz, nasil kalkinabiliriz diye soylüyor herkes bir turlu.

Bana kalirsa biz yeri kalmaya mahkûmuz. Neden dersen, çunkû biz ne kadar ilerlersak onlar da o kadar belkim daa da fazla bilem ilerlemez mi ? Öyleysa ne kadar zeman yeçsa biz yine onlara yore yeride kalmış olacayiz. Öyle deyil mi ? Biz bir yandan yelişirken onlar da obür yandan yerinde sayarsa o zaman belkim yeri kalmışliktan kurtuluruz. Hakli deyil miyim ?

Markopaşa :

İç da hakli deyilsin. Çünkü, dünya portakal yibi yuvarlaktir. Onlar onde yide yide biz yeride kala kala bir yun yelecek, onlar dunyayi dolanip bizim arkamizde kalacak. İşte o zaman [illegible] yitmiş olacayiz, onlar da [illegible] kalmiş olacaklar. Annadin ne? Nemi... em da boku boku inor...

İthiş operatör, gördün mü, anestezi yapmadan nasıl da ameliyat ediyor!

Başyazı

HAVAYI BOZANLAR

Yazan : D. KIRAT

Bugünkü iktidar - ki sandıktan çıkmadır - hiç şüphesiz, memleketin temel meselelerine, temel davalarına ve memleketin temeline el atmış bulunmaktadır.

İktidarın sandıktan çıkmış olmasını telmih ederek bazı bozguncu muhaliflerin "Onları, çıktıkları yere sokacağız !", yada "Sandıktan çıktılar ama sandukaya girecekler!" gibi kuru tehditlerine iktidar pabuç bırakacak gibi görünmemektedir. Şunu iyi bilsinler ki, iki kere iki kaç eder ? Dört eder. İyi ki söyledin birader ! Hadi Sülüman, Ali, Şevket, mevket, hep beraber !.. Biz iyiyiz, sizden ne haber ?

Muhterem Zübük Hasan Bey (Hasan Bey de mi kim ? Bizim Hasan yahu... Haa, o mu, şuna Zübük Hasan desene be !) demiştir ki : "Bilcümle, bittabi bizatihi ve bilakis rejimi yıkmaya matuf davranışlar anayasanın sınırları içine çekilecektir !"

Demek ki, ne olacakmış ? Bu ne demektir ? Biz, bozguncuların, "Anayasayı çiğnemek, Amerikan çikleti çiğnemeye benzemez !" gibi sözlerle memleketin havasını bozmaya çalıştıklarını çok iyi bilmekteyiz. Esasen kalörifer bacalarından çıkan dumanlardan bozulmuş olan Ankara'nın havasını ve bir de midye tavasını beğenmeyenlerin bizim aramızda yeri, tavan arasında değeri yoktur ve hiçbir zaman da olamaz !

"Görünen kılavuz köy istemez!" diye bir atasözü vardır hani... İşte onun gibi, bozguncuların maksadı da açıkça görülmektedir. Ne istiyorlar yani ? Onlar mı daha iyi bilir, yoksa biz mi ? Elbette biz !.. Bunu saymıyoruz, yine bekleriz... (İmza: Tımarhanede Rıza)

•-BESMELE-•

Müzevirin biri bir gün, Şeyhülislâm İbn-i Kemal'e, Şair İşretî'yi çekiştirmeye başlamış

-Efendimiz, Şair İşretî, şarap içerken besmele çekiyormuş.. Bu ne demek ? Küfür değil mi bu ? Cezalandırılması gerekmez mi ?

İbn-i Kemal, iftirasını adamın ağzına tıkamış:

-Ben İşretî'yi çok iyi tanırım, o su içerken bile besmele çekmez.

Leonardo Vadillo Paulsen (Mexico)

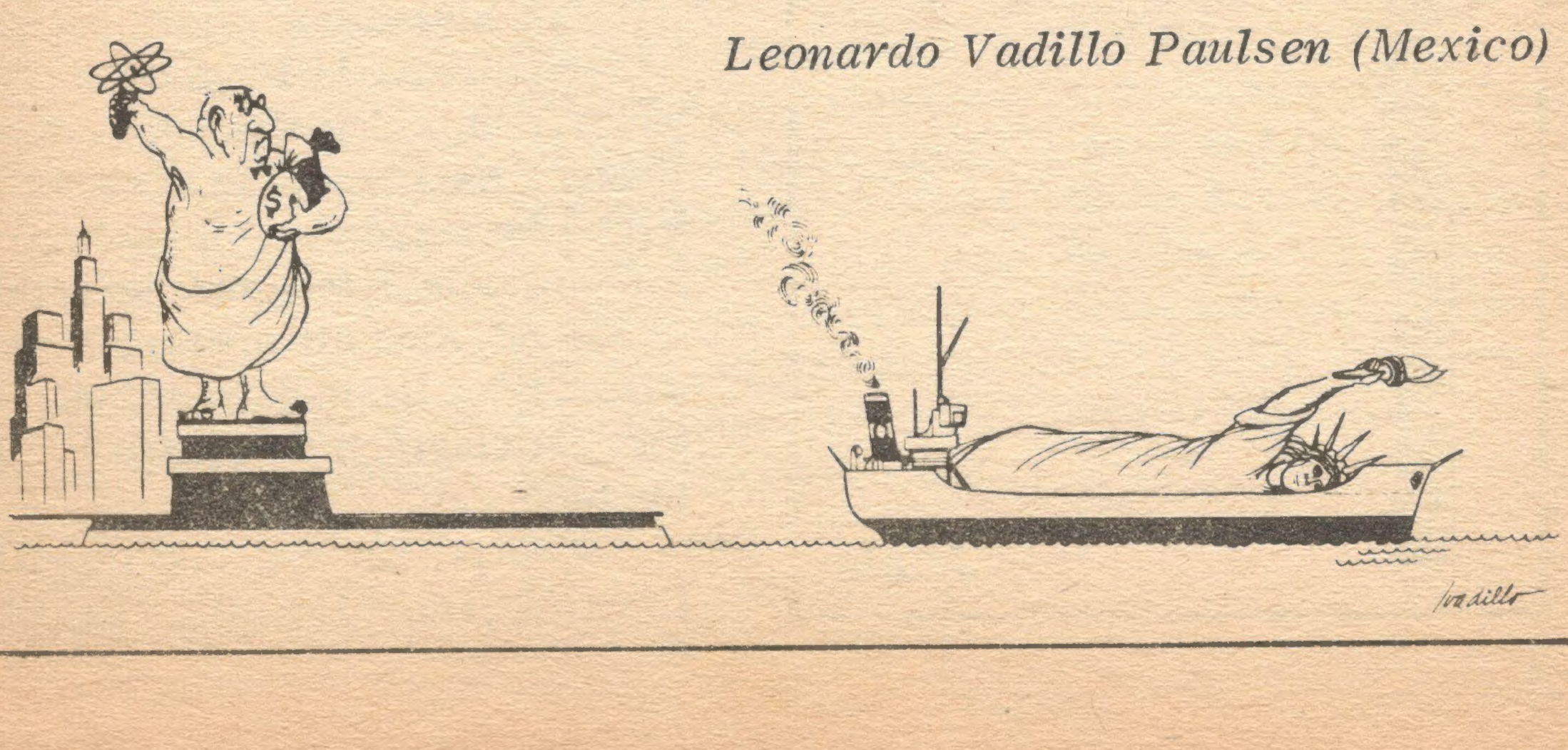

Amatör hokkabaz

Stephan Leacock

Kimi insanlar vardır ; sevdik - leri yenibişeyi öğrendiler mi, kendilerini onun büyüsüne kaptırı - verirler. Bizim amatör hokkabazı - mız da işte böylelerinden biridir. Öğrendiği de, bir deste oyun kâğıdı içinden seçeceğiniz kâğıdı bulmak- tır. Kiminle, nerede, ne zaman kar- şılaşırsa, hemen yeni öğrendiği bu numarayı tekrarlıyor Siz de, bu a- matör hokkabazın arkadaşısınız diyelim. Onu bu sıkıcı huyundan vaz geçirmek istiyorsunuz. Aşağıda gös- terilen yöntemi uygularsanız, arka - daşınız bu huyundan vaz geçer.

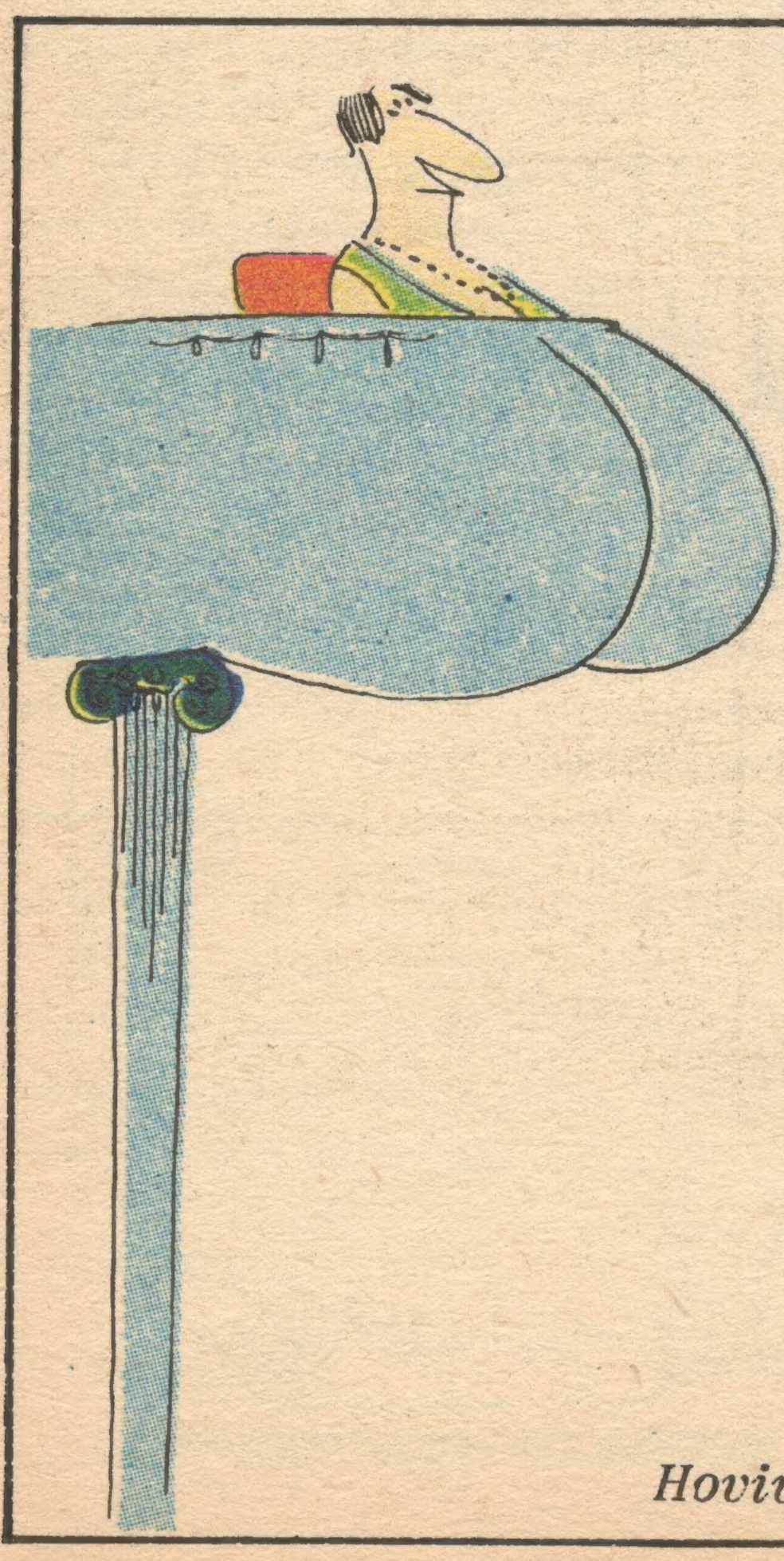

Hoviv

Amatör hokkabaz, elini sinsice oyun kâğıtlarının üstüne koyarak sordu :

-Hokkabazlık bilir misiniz ? Ben bir sürü bilirim. Çekin bir kâğıt !..

-Teşekkür ederim, istemem...

-Demek istiyorum ki... Çektiği- niz kâğıdın hangisi olduğunu size söyleyeceğim. Haydi, alın bir kâğıt !

-İstediğimi mi ?

-Evet, evet...

-Hangi renkte olursa olsun, öyle mi ?

-Evet...

-Maça, karo, kupa yada sinek ol- sa olur mu ?

-Olur canım, hadi ama, alın bir kâğıt...

-Peki öyleyse, maça asını alı - yorum.

-Canım, destenin içinden bir kâ- ğıt alacaksınız.

-Verin desteyi bana...

-Buyrun. İçinden bir kâğıt aldı - nız mı ?

-Evet, kupa üçlüsünü... Anla- mış mıydınız ?

-Allah allah... Çektiğiniz kâğıdı bana söylemeyeceksiniz. Hadi bir daha deneyelim. Çekin bir kâğıt...

-İyi, aldım.

-Şimdi onu destenin içine ko - yun... (Flip-filap, flip-filap.. Klik !) Hooop ! Ne sihirdir ne keramet. (Gu- rurla) Bu muydu seçtiğiniz ?

-Bilmem. İyice görmemiştim...

-Aaa! Ama siz oyunu bozuyor - sunuz. İyice bakın da seçtiğiniz kâ- ğıdı hatırlayın. Hadi, baştan ! Alın bir tane...

-Peki, aldım işte... (Flip -filap, flip-filap, flip-filap, klik!) Çektiği -

niz kâğıdı destenin içine koymuş muydunuz ?

-Yooo...Cebime sakladım.

-Hay Allah...İyi dinleyin: Bir kâğıt alın, iyice baktıktan sonra onu desteye karıştırın ! (Flip-flap, flip-flap, flip-filap...Klik...) Buyrun, işte sizin seçtiğiniz kâğıt !..

-Yooo, benim seçtiğim bu değil !

-Değil mi ? Hayret ! Olamaz... Oysa evdekilerin hepsine denedim, oldu. Hadi bir daha...Alın bir kâğıt...Ne yapacağınızı iyice anladınız değil mi ?

-Evet, anladım...

-Tamam...(Flip-filap, flip- filap, flip-filap...Kliik...) İşte, sizin seçtiğiniz kâğıt...

-Yooo...Bu da değil !

-Ne ? İmkânsız !..Olamaz...

-Durun dostum, sinirlenmeyin! Neden o kadar kızdınız ? Dinlenin biraz balkonda...Kolonya ister misiniz ? Canım başka bir gün yine dersiniz...Demek gidiyorsunuz ... Peki...Gülegüle, yine beklerim...

Hoviv

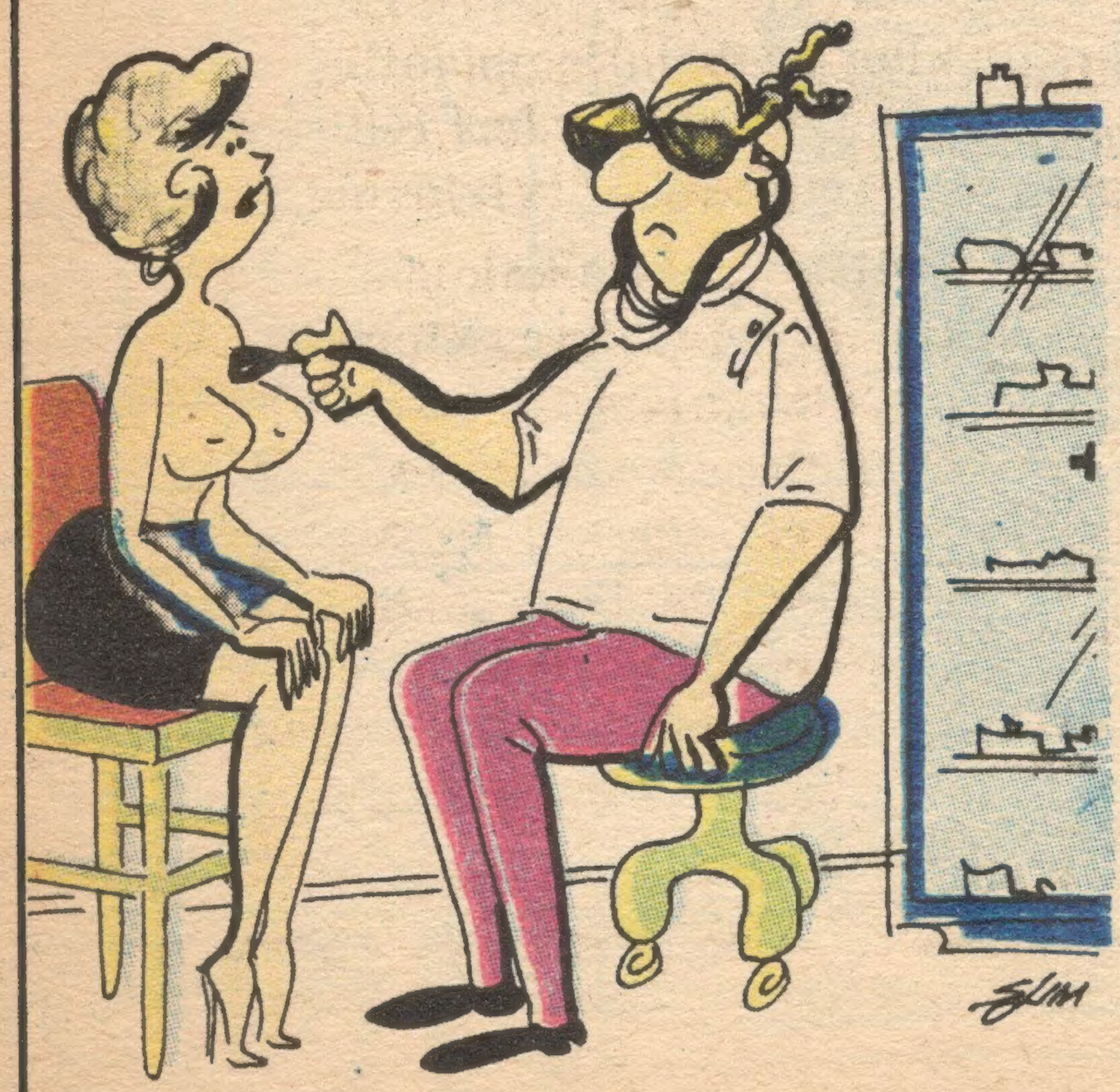

HALKA OLDU

Gemi mehtaplı bir gecede yol alırken, kaptan da, dümenci de uyuya kalmışlar, gemi de kumsal kıyıya oturmuş. Acemi denizci olan gözcü tayfa hemen kaptan köprüsüne gelip uyuyan

-Efendi kaptan, uyan ! Cemi oturdi..demiş.

Zorla uyanan kaptan yarı uykulu, kısık gözle sormuş:

-Haçan nerden anladun cemunun oturdiğuni?

Yol alırken arkada iz bırakmıyacağını düşenen gözcü kendi anlayışına göre cevap vermiş:

-İşedum da halka oldi.

1969 Montreal "Canada„ Yarışmasına katılan Türk Karikatürcü lerinin eserleri

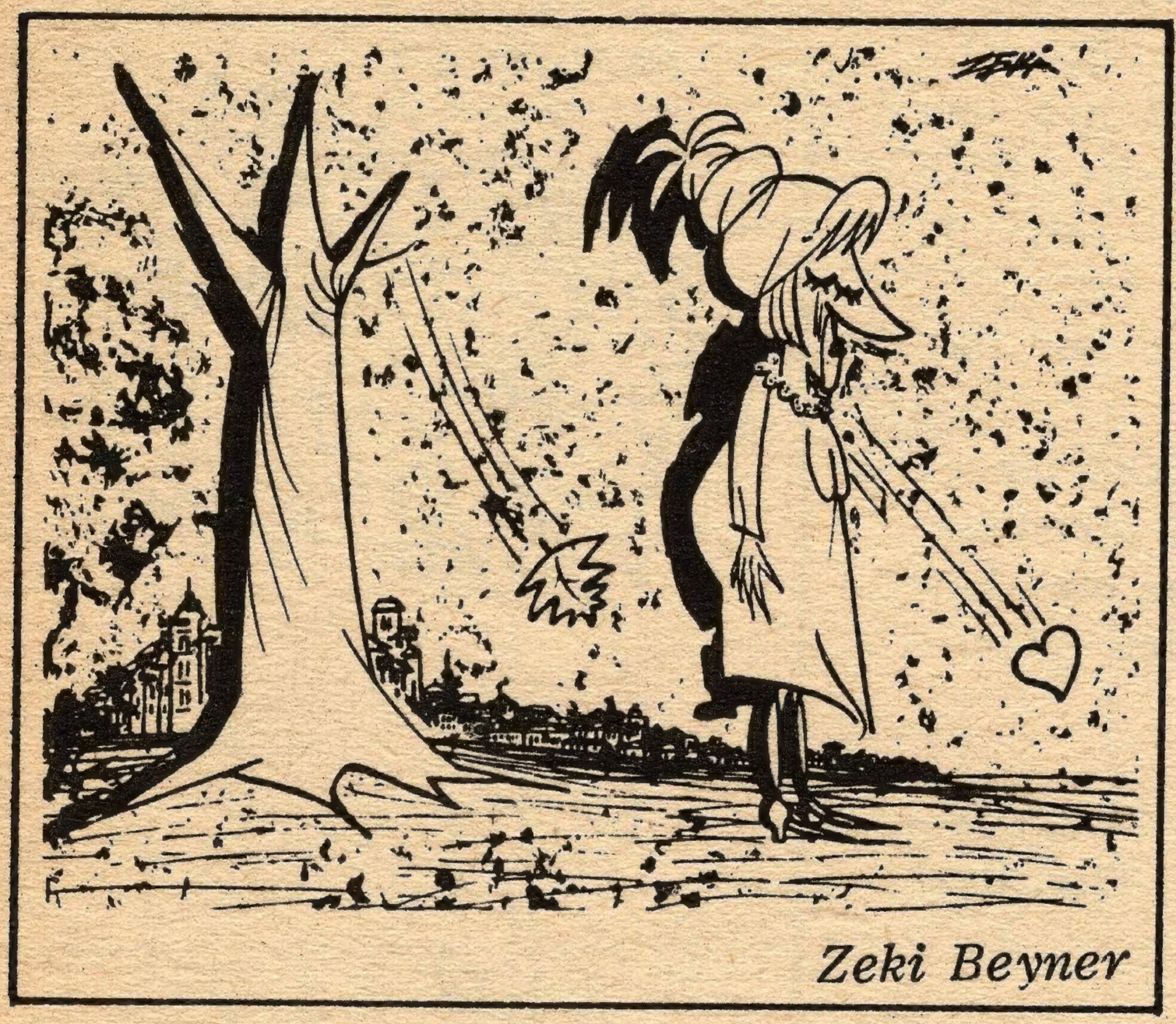

Zeki Beyner

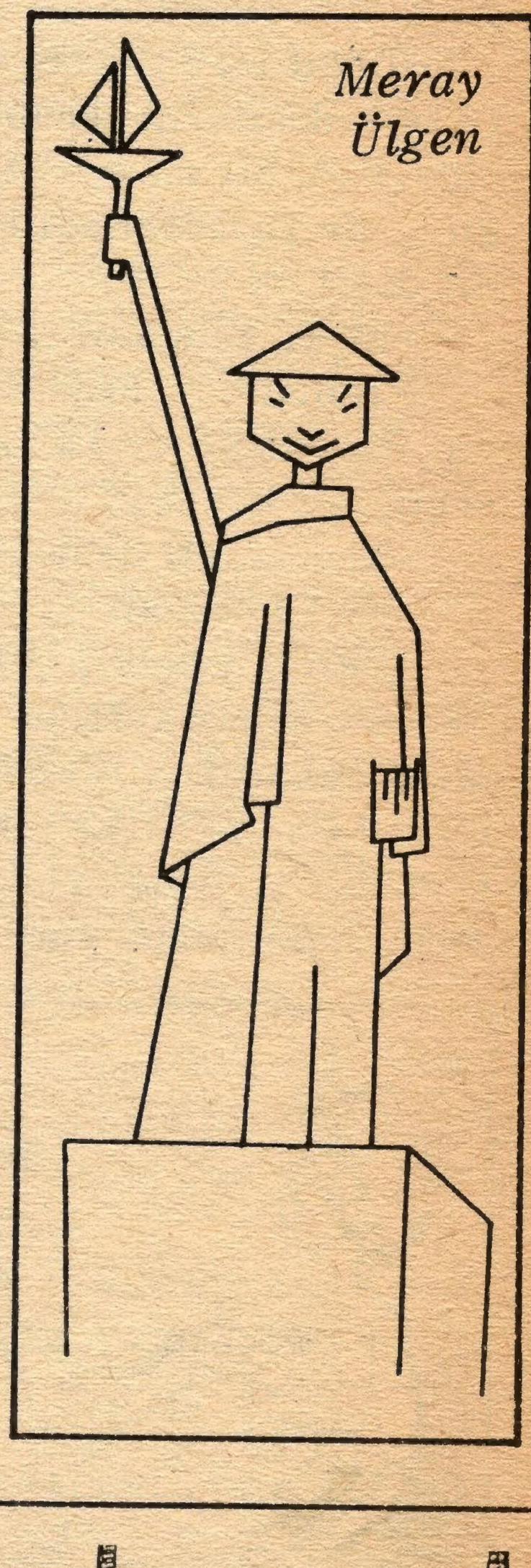

Meray Ülgen

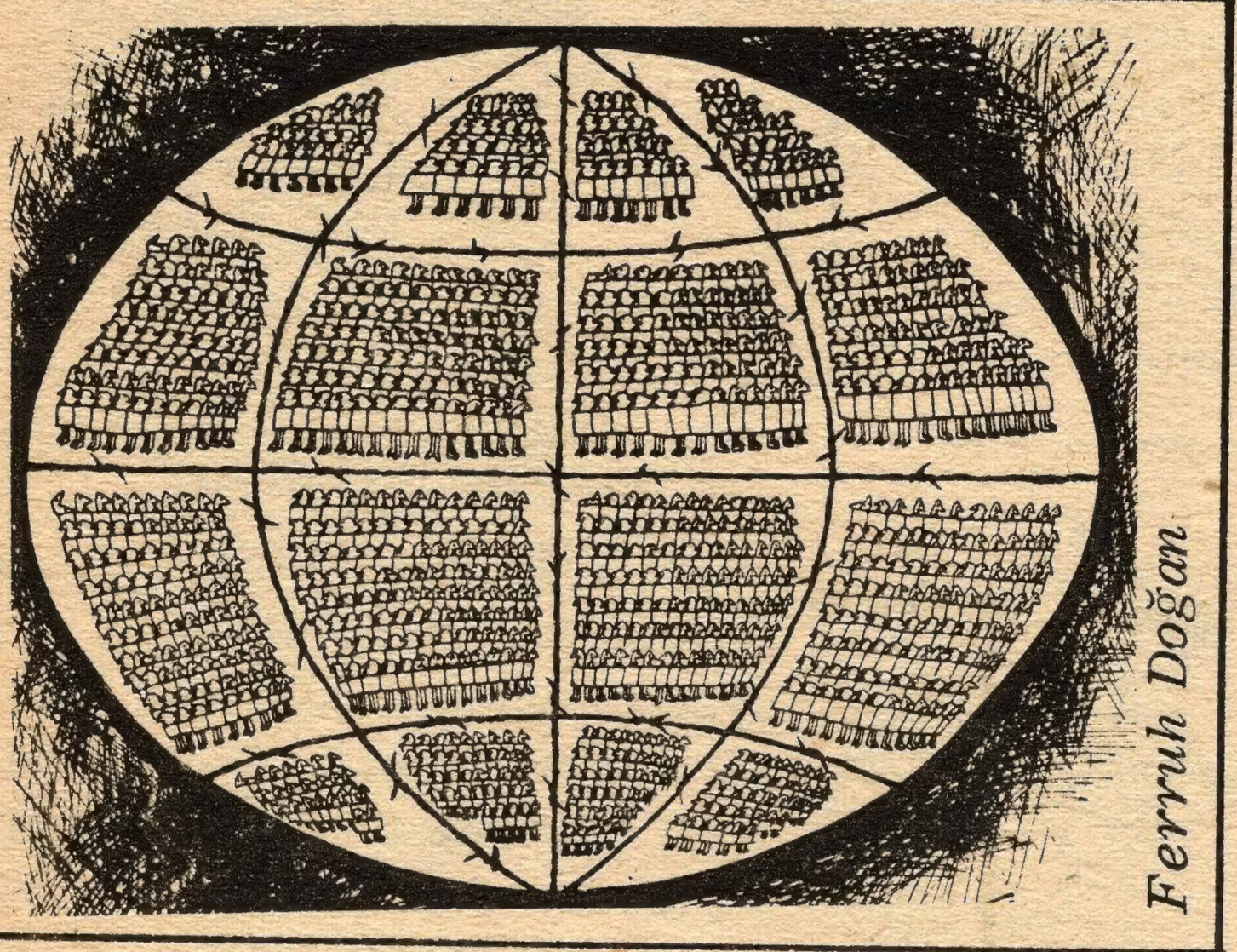

Ferruh Doğan

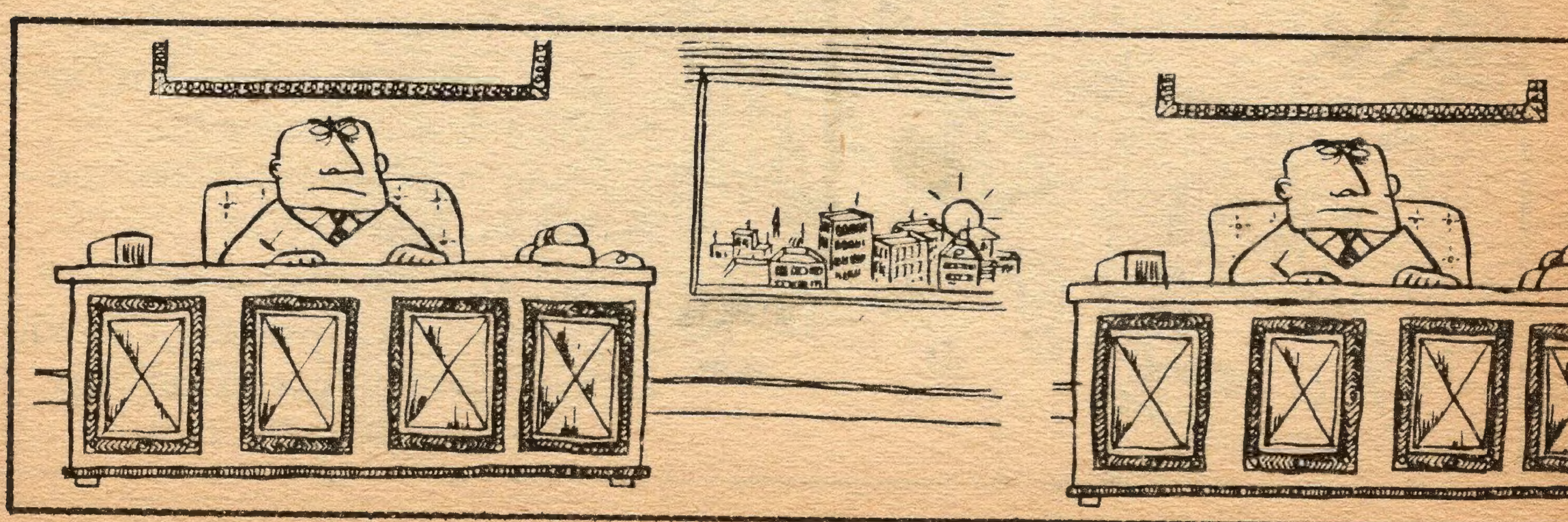

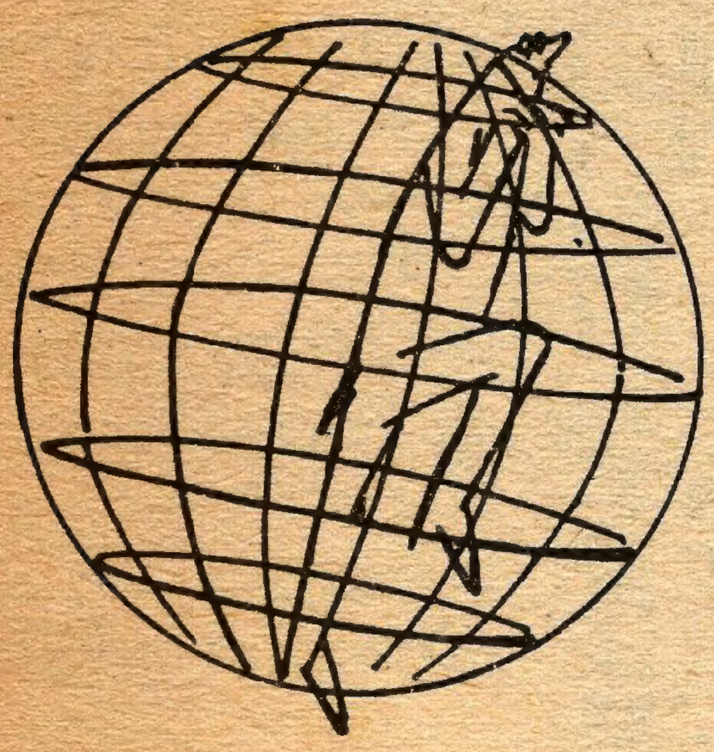

Erdoğan Bozok

Nehar Tüblek

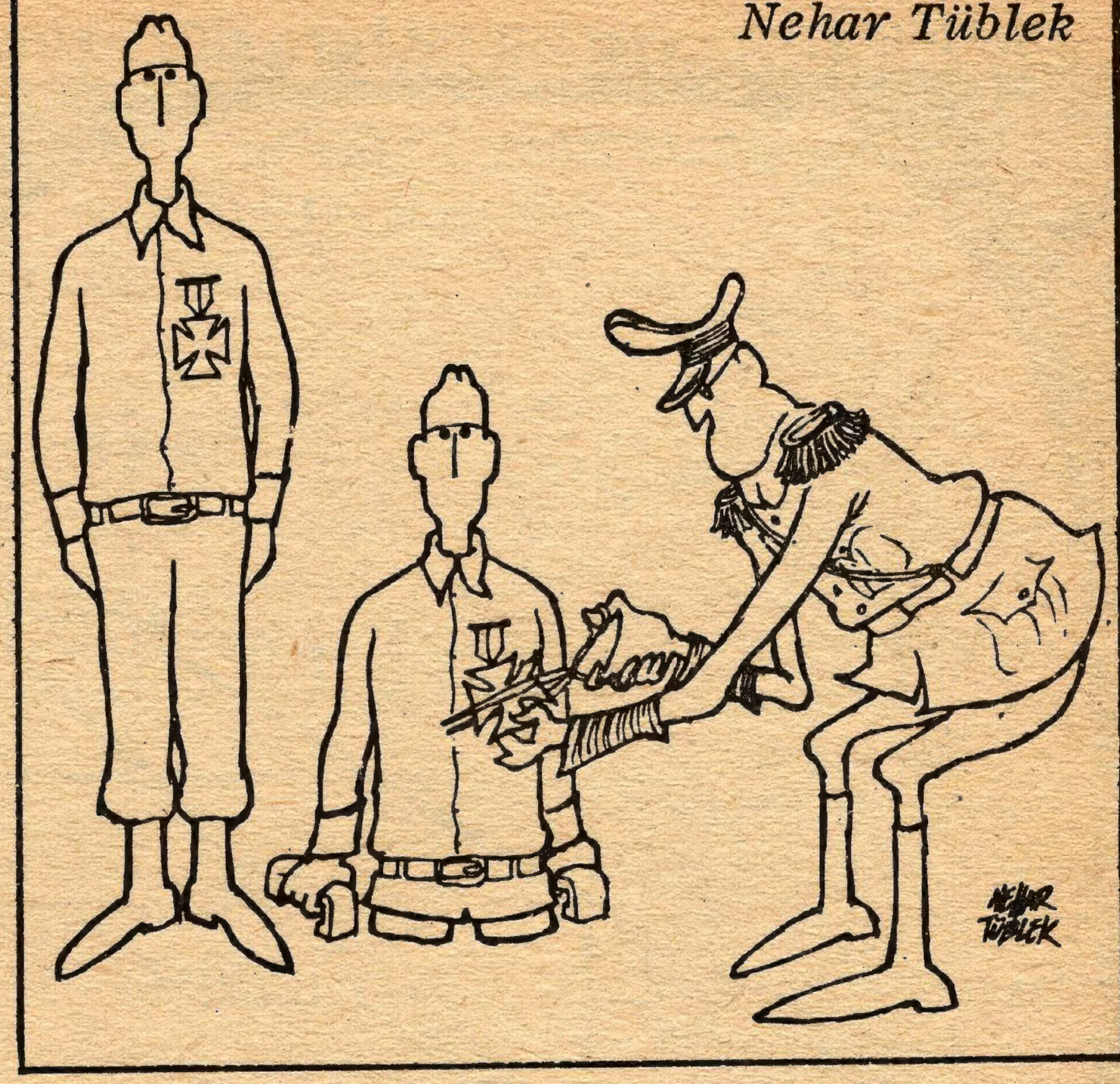

Erdoğan Özer

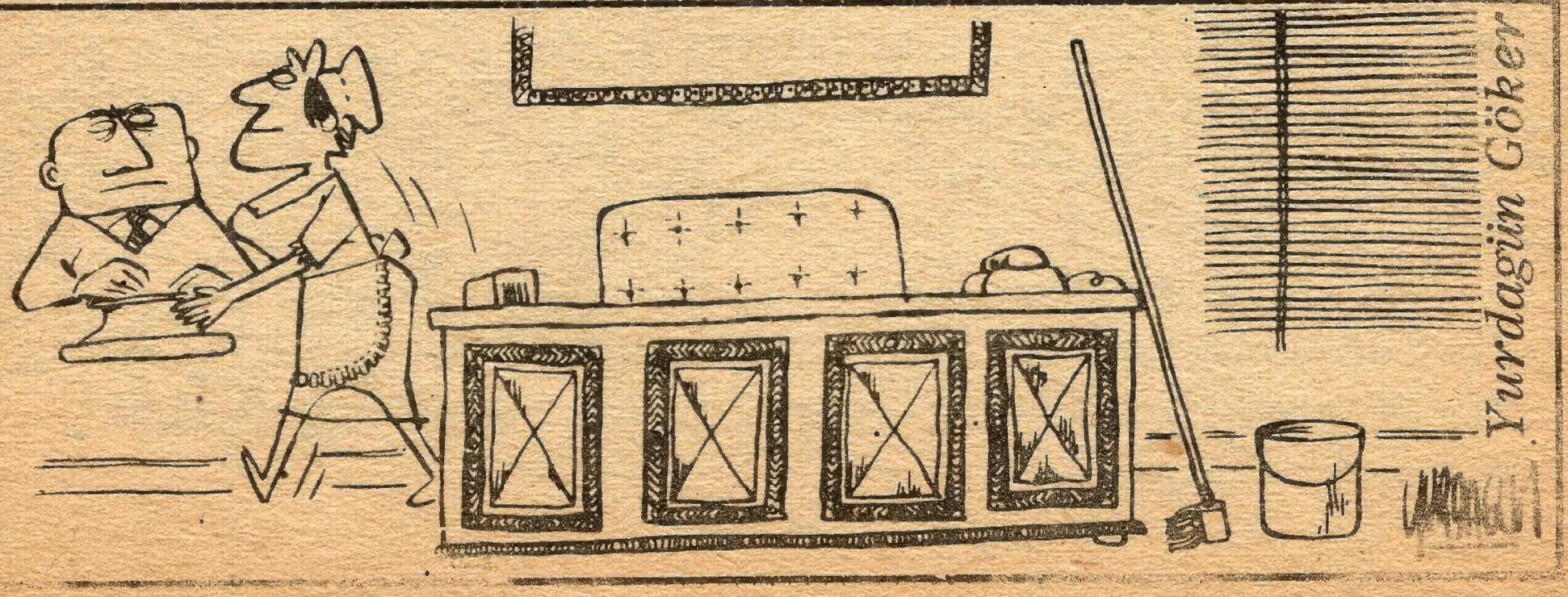

Yurdagün Göker

1969 Montreal yarışması karikatürlerinden

GEÇ KALMAK

Malaparte, "KAPUTT" adlı kitabında şöyle bir anektod da anlatıyor.

"Yaz epeyce ilerlemişti. Laponya'ya somon avı bakımından oldukça geç varacaktık. Türkiye Elçisi, Agâh Aksel gülerek, geç kalmanın, diplomasi hayatının sayısız zevklerinden biri olduğunu hatırlattı. Aksel'in anlattığına göre, Paul Morand Fransa' nın Londra Büyükelçiliğine sekreter atandığı zaman, onun ne kadar tembel olduğunu bilen Büyükelçi Cambron kendisine şu tavsiyede bulunmuş:

"Azizim, büroya istediğiniz saatte gelin, ama daha geç kalmayın."

....Agâh Aksel'den konyağa bayılan bir genç Türk diye sözederdi De Foxd. Bir gün Anita "Gerçekten siz genç Türkler'den misiniz? " diye sormuş ve şu cevabı almıştı:

"Gençken, heyhat, çok daha fazla Türktüm".

İtalyan yazarı Curzio Malaparte, 1944'de yayınladığı Kaputt adlı romanında, İkinci Dünya Savaşı'nda tanık olduğu olayları anlatmaktadır. Bu romandan alınan Camgöz'ü, kara mizah türünün iyi bir örneği olarak sunuyoruz.

Curzio Malaparte
(1898-1957)

1969 Montreal Karikatür Yarışması büyük ödülünü kazanan (5 bin dolar) Ewert Karlsson'un karikatürü : Stockholm.

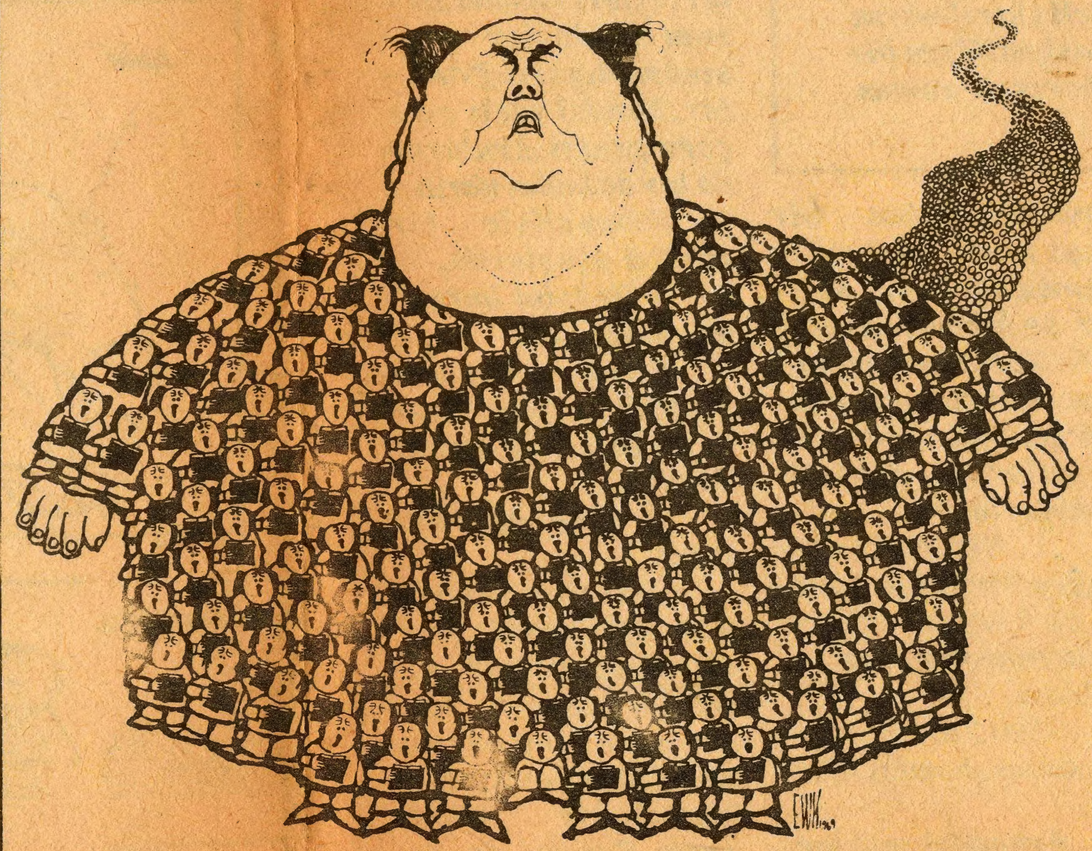

Curzio Malaparte'den bir hikâye:

CAMGÖZ

1941 *yılının sonbaharında Ukrayna'da, Poltawa yakınındaydım. Bölgede partizanlar kaynaşıyordu. Partizan çeteleri Dnieper boyundaki bataklıklarda, ormanlarda dolaşıp duruyorlardı. Eski köylerin yıkıntılarından, çukurlardan, çalılıklar arasından, aniden makineli tüfek takırtıları, tüfek sesleri yükseliveriyordu. Sonra birden sessizlik çöküyordu: Muazzam Rus ovasının o monoton, sağır ve yavan sessizliği...*

Bir gün bir Alman subayı topçu konvoyunun başında bir köye girdi. Köyde tek bir canlı yoktu, evler çoktan terkedilmiş gibi görünüyordu. Kolhozun ahırlarında hâlâ boş yemliklere bağlı yüz kadar at yere serilmişti. Açlıktan ölmüştü atlar. Alman subayı bu ıssız evleri, kapı önlerindeki samanları, ardına kadar açık pencereleri, boş ve dilsiz odaları, âdeta korkuyla, seyrediyordu. Kırk yaşlarında kadar, saçları ağarmaya başlamış bir adamdı.

Rüzgâr çıkmıştı, ağaç dallarında asılı Yahudiler rüzgârda

-O kadar çabuk cesaretin kırılmasın sevgilim. Belki de Başkan Nixon bir yerde daha savaş çıkarır, o zaman işlerin açılır hemen...

sallanıp duruyorlardı

Konvoy köyün içinde durdu. Askerler atlarına su bulmak için, bahçeler arasındaki daracık yollara yayılıverdiler. Tam o sırada subay, sapsarı bir yüzle koşarak geldi. Subay hızla geçerken kapı eşiklerinde çömelmiş askerlerine kırbacının ucuyla dokunuyor:

-Durma, yürü! diye bağırıyordu.

Derken askerler arasında bir kelime dolaştı: "Tifüs!" Bu ürkütücü kelime kon-

voyu bir baştan bir başa geçti. Askerler hemen yerlerini aldılar ve konvoy hareket etti. Topçular geçerken, evlerin açık pencerelerinden görünen cesetlere dehşetle bakıyorlardı.

...Birden köyden doğru bir silâh patladı ve kurşun subayın kulağının dibinden vızıldadı.

-Dur! diye bağırdı subay, konvoy durdu.

Arkadaki makinelitüfeklerden biri derhal köylü evlerini ta-

ramaya başlamıştı .. Köyden gelen partizanların ateşi de şiddetleniyordu. İki topçu vurulup düştü.

Subay bağırdı:

-Topların başına! Temizleyin şunları!

Yangın bombaları bir kasırga gibi çöküyordu köyün üstüne. Duvarlar çatırdıyor, çatılar deliniyor, ağaçlar kökünden sökülüyor, yerden göğe doğru bir duman bulutu yükseliyordu. Sonunda köy bir ateş, bir alev yığını haline geldi. Derken partizanlar, elleri havada, duman ve alevler arasından dışarı uğradılar. Kimisi yaşlı ama çoğu gençti. Aralarında bir de kadın vardı..

Subay eliyle bir gözünü oğuşturdu.

- Hepsini kurşuna dizin! dedi.

Eliyle durmadan gözünü oğuşturması da belki sıkıntısındandı.

- Ateş! diye bağırdı.

Askerler makineli tüfeklerini partizanların üstüne boşalttılar. Sonra subay yere yuvarlanan vücutlara baktı, kırbacıyla bir işaret yaptı. Kendisi de tabancasının bütün kur-

şunlarını ceset yığı-

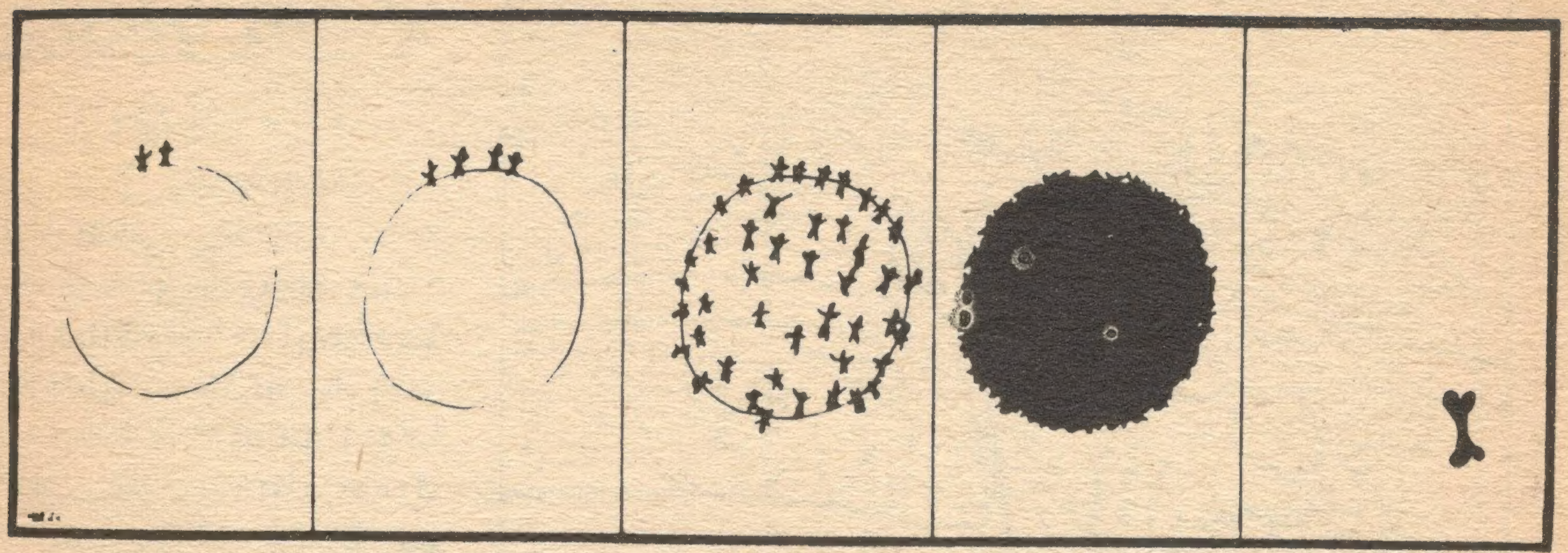

nının üstüne boşalttı.

Kafile yürüyüş düzenine geçti, ilerlemeye başladı. Atların nal sesleri ovanın çamurlarında boğulmuştu ki, birden bir kurşun vızıldadı.

- Dur! diye bağırdı subay.

Kafile yine durdu. Kuyruktaki batarya yine köy üzerine ateşe başladı. Bütün makineli tüfekler zaten alevler içindeki evleri tarıyordu ama köyden gelen muntazam aralıklı tek tek tüfek sesleri de hâlâ kara duman bulutunu delmeye devam ediyordu. Subay,

- Bir tek ateş sesi bu, köyde yalnız bir kişi var... dedi..

O anda bir gölge elleri havada koşarak kara duman bulutlarından sıyrıldı. Askerler partizanı yakaladılar, iterek subayın önüne getirdiler. Subay, eğerinin üzerinden eğilerek partizana baktı,

- Bir çocuk! dedi alçak sesle.

Bir çocuktu bu en çok on yaşında bir çocuk. Zayıftı, acınacak haldeydi. Elbisesi paramparça, yüzü kapkaraydı... Saçları kavrulmuş, elleri yanmıştı.

Subay attan indi, dizginleri bileğine doladı, çocuğun karşısına durdu. Onun da Berlin'de evinde tam bu yaşlarda bir oğlu vardı. Yok, Rudolf belki bir yaş daha büyüktür. Bu, iyice çocuk...

İki adım ötede bir tercüman hazır rolda bekliyordu.

Subay birden çocuğa eğildi, köyde başka partizan olup olmadığını sordu. Tercüman soruyu çok sert tekrarladı.

- Hayır! diye cevap verdi çocuk.

- Askerlerime neden ateş ettin?

- Pekiyi bilirsin bunu, neden bana soruyorsun?

Çocuğun sesi sakin ve açıktı, hiç korku duymadığı belliydi.

Subay bir işaret yapınca çavuş çocuğu kolundan yakaladı tabancasını çekti.

- Hayır, burda yapma, dedi subay, daha uzağa götür!

Subay çocuğun önünde durup sessizce yüzüne baktı, sıkıntı dolu bir sesle,

-Dinle! dedi, sana kötülük etmek istemiyorum. Benim gözümün cam olduğu kolay anlaşılmaz. Hiç düşünmeden hangi gözümün cam olduğunu söyleyebilirsen, serbest bırakırım seni.

Çocuk hiç duraksamadan,

- Sol göz! dedi.

- Nasıl bildin?

- Çünkü iki gözünden soldaki daha insan gibi bakıyor.

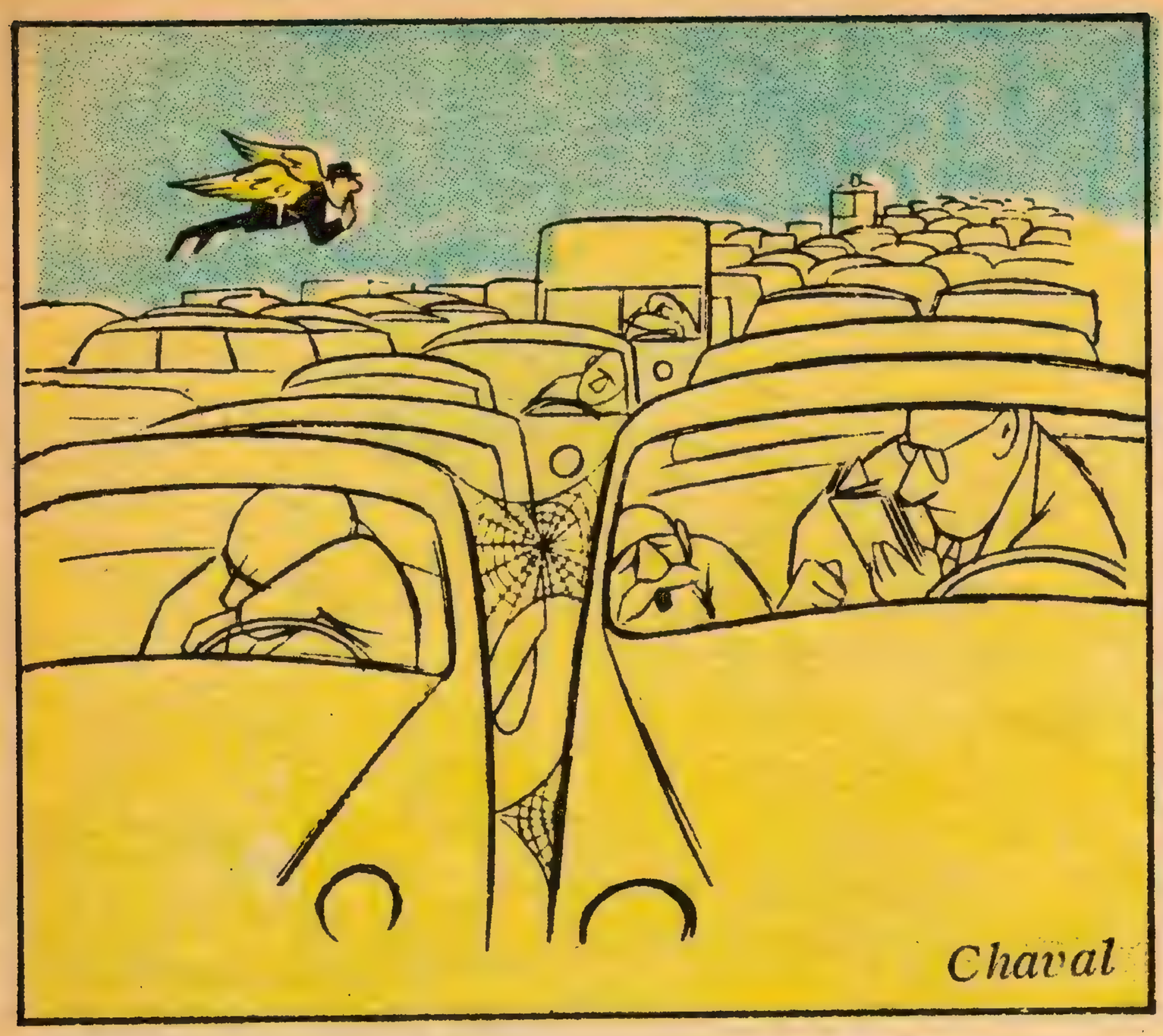

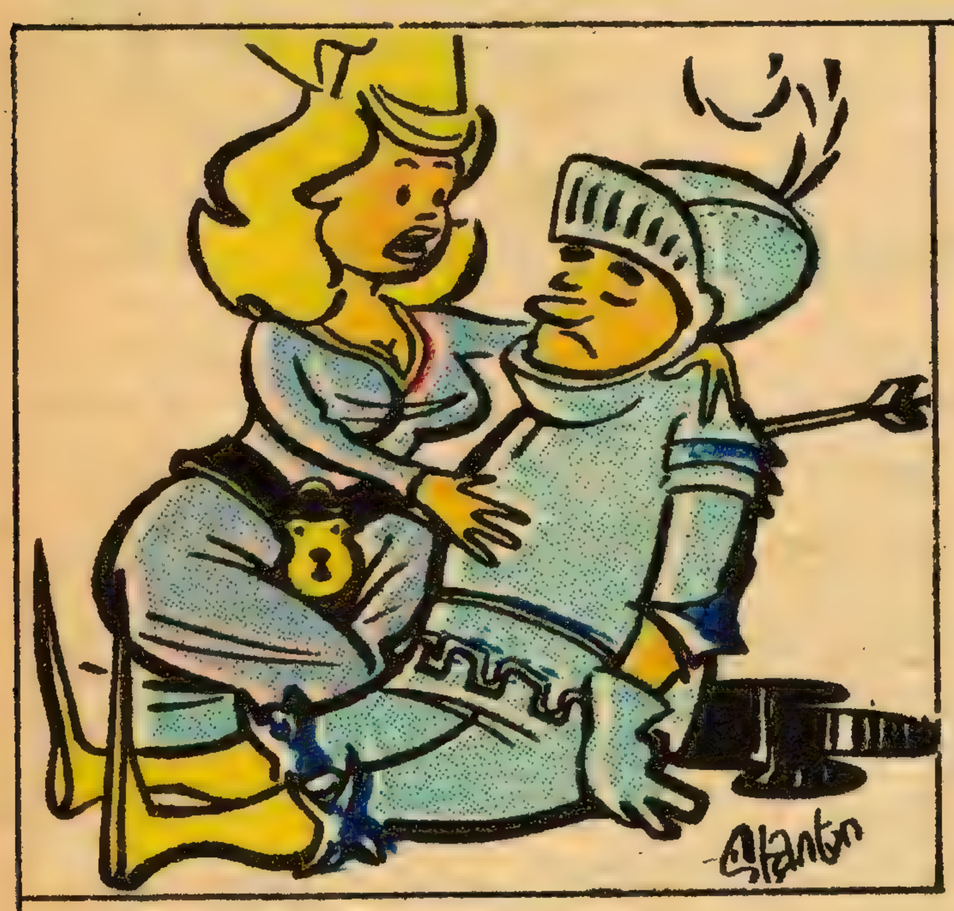

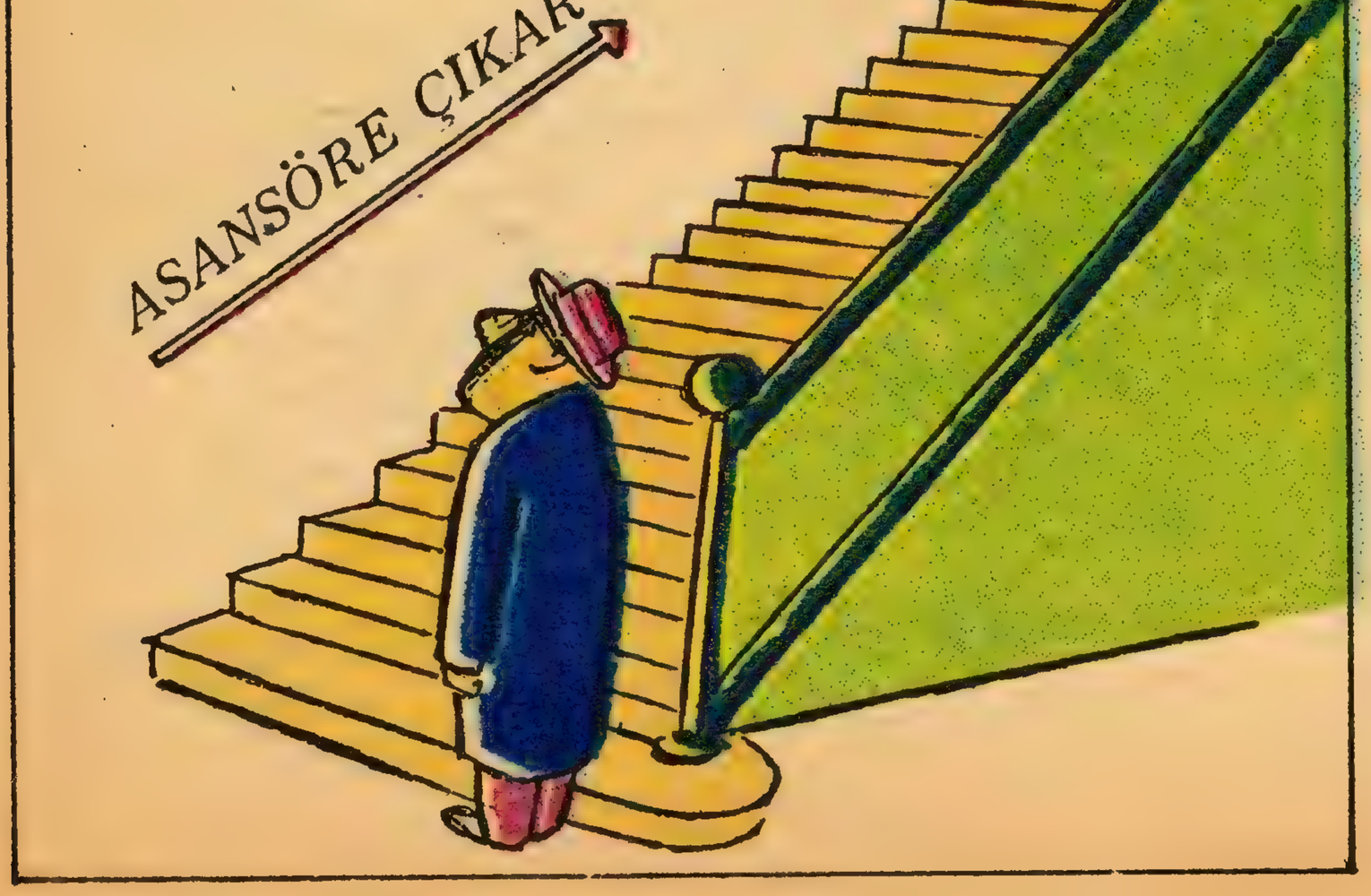

BİR SİZDEN

İSYAN MI?

14 temmuz 1789 gecesi, dük de Liancourt, atına atlayıp doludizgin Versailles sarayına gelmiş, o günkü olayları krala anlatmak istemişti. On altıncı Lui uyuyordu. Güçlükle uyandırdılar.

Liancourt

-Haşmetlim, dedi, Bastille zaptedildi, komutanını öldürdüler, kellesini bir sırığa taktılar, şehirde dolaştırıyorlar.

Kral uyku sersemi dili dolaşarak sordu:

-Yani, ne demek? Bu bir isyan mı?

Liancourt

-Hayır haşmetlim, dedi, ihtilâl, ihtilal !...

YERGİ

Churchill, bir konuşmasında söz arasında Atlee için şöyle demiş:

-Boş bir araba durdu, içinden Atlee çıktı!

BİR BİZDEN

YARDIM

Türk sahnesinin eski emektarı Holas efendi bir tarihte Trabzon'a gitmişti. Zamanın valisi, tiyatroyu seven ince bir adammış. Temsillerin hiç birini kaçırmaz, hepsine gider, on beş gün sonra oyunlar bitince Holas efendiyi çağırıp sorar:

-Buradan İstanbul'a mı?

-Hayır efendimiz, Giresun'a...

O tarihte Giresun vilâyet değil, mutasarrıflıkmış. Hemen baş kâtibi çağırıp bir mektup yazdırır:

"Hamili tezkere Holas efendi ve arkadaşları Giresun'da temsiller vereceklerdir. Kendilerine elinizden geldiği kadar yardım etmenizi rica ederim."

Holas efendi, Giresun'a varır varmaz iki arkadaş ayırır, sahnede kont ve baron rollerine çıktıkça giydikleri tüyü dökük siyah elbiselerini sırtlarına geçirirler, mutasarrıf beyin huzuruna çıkarlar.

Mutasarrıf bey, Babıâli terbiyesi görmüş nazik, utangaç, çelebi bir adamdır. Sanatkârları kabul eder, vali paşanın mektubunu alır, zarfı hürmetle açar ve ceketini ilikleyerek dikkatle okur.

Sanatkârlar, mutasarrıf beyin karşısında el pençe divan durmaktadırlar.

Mutasarrıf bey mektubu birkaç kere okuduktan sonra karşısındakilerin yüzlerine dalgın dalgın bakar, düşünür, yutkunur.

Bu, belki yarım saat sürer. Mutasarrıf beyenfendi, yüzündeki endişe gittikçe artarak mektubu yeniden okumakta ve yeniden karşısındaki sanatkârların yüzlerine mahzun mahzun, korkak korkak bakmaktadır.

Nihayet her şeye karar vermiş bir insan ciddiyetiyle ayağa kalkar, mektubunu öpüp başına koyar ve ağlarcasına mırıldanır:

-Vali paşa hazretleri sizlere elimden geldiği kadar yardım etmemi emir buyuruyorlar. Emirleri başım üstünde. Ancak bendeniz hayatımda bir kerecik olsun sahneye çıkmış değilim, hiç oyun oynamasını bilmem!

Chaval

OKUR KARİKATÜRLERİ

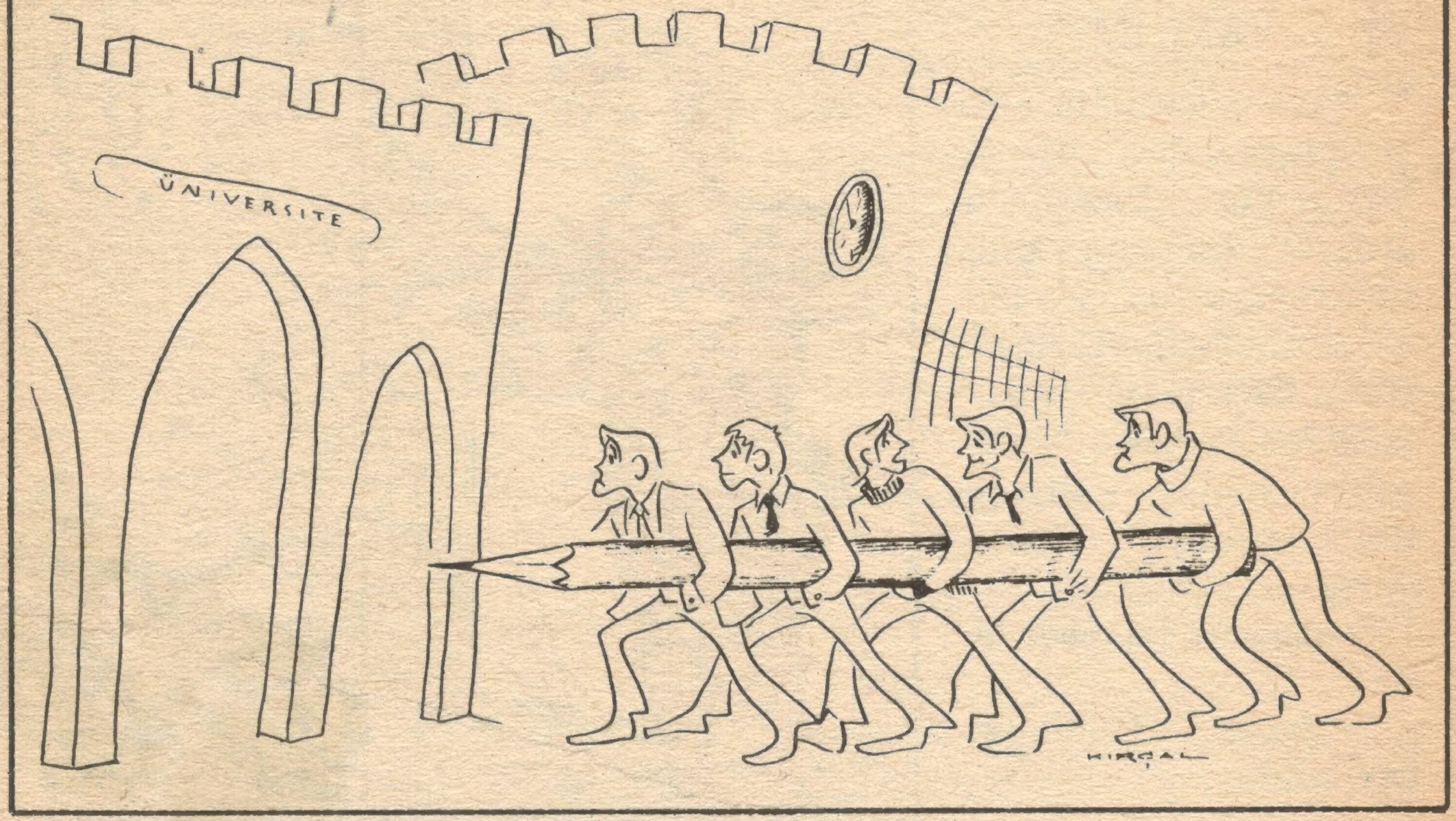

Yarışma Fıkraları

İstanbul (Beyoğlu) Avusturya Lisesi, Hazırlık B. Öğrenci Ömer Karatekin yazıyor:

141 TISLIYA TISLIYA

Ortaokulun birinci sınıfında ilk matematik dersinde öğretmenimiz, köy okulundan gelmiş bir arkadaşımızı derse kaldırdı.

-Sekiz yaz !

Yazdı.

-Altına dokuz yaz !

Yazdı.

-Şimdi sekizden dokuzu çıkar !

Öğrenci kara kara düşünmeye, oflayıp poflamaya başladı.

Öğretmen,

-Ne oldu, çıkmıyor mu? deyince arkadaşımız,

-Öğretmenim, dedi, çıkmasına çıkar emme birez tıslıya tıslıya çıkar diye cevap verdi.

■

Bakırköy (İstanbul) - Bahçelievler, Magirus otobüs fabrikası Yük. Mak. Teknikeri Günaydın Yurtlaş yazıyor:

142 DALGA GEÇİYOR

Bakkal dükkânına giren bir kekeme,

-Ba ba ba babana bi bi bi bir bafra ver !

Bakkal da,

-Pe pe pe peki... deyif Bafra cıgarasını verirken bir başka müşteri,

-Şurdan bir Yeni Harman verir misin? der.

Bakkal,

-Yeni Harman kalmadı beyim... der.

Bakkalın çok düzgün konuştuğunu gören kekeme bağırır :

-Se se se sen be be benimle alay mı e e ediyorsun?

-Se se se seninle alay etmiyorum, o o o onunla da da dalga geçtim...der.

■

Yenişehir (Ankara)- Ankara Koleji Lisesi I-J 540 Mehmet Kıroğlu yazıyor:

143 HELE DİNLENSİN

Köylü delikanlı, İstanbul'a çalışmaya gidip dönen hemşerilerinin "Istanbul'un taşı toprağı altın" demelerine hiç de inanmıyordu. Ama kendisi de Istanbul'a geldiği daha ilk gün tirenden iner inmez yerde bir elli liralık görünce, "Demek, dedikleri doğruymuş..." dedi. Eğilip parayı yerden alacakken vaz geçti. "Ne gereği var...Daha ilk günden çalışmaya başlayacak değilim ya... Hele birkaç gün dinleneyim..."

■

VAN - Bahçıvan Mah. Eski Banka Sok. No : 5 Nurhan Beyhan yazıyor :

144 HAFİF SALLA

17 şubat 1970'de Van'da büyük deprem olduktan sonra, sarsıntılar şiddetli olmamakla birlikte bir süre daha sürmüştü. Depremden evi yıkılan çok yoksul bir köylüyü ve ailesini, bir akrabası kendi evine misafir etmişti. Deprem kesilince bu misafirlik de bitecekti. Sıcak bir evde karınları doyan, rahata kavuşan yoksul köylünün bir gün şöyle dua ettiği duyulmuş :

-Hey ulu Tanrım, hiç depremi kesme !..Salla salla ama çok da sallama, hafif hafif salla...

Niçin girmiyor?

Kimi okurlarımız, yayınlananlardan daha güzel fıkralar gönderdikleri halde niçin fıkralarının yayınlanmadığını soruyorlar. Haklıdırlar. Fıkraları güzeldir, ama yayınlanmıyor. Çünkü...En iyisi bir iki örnek verelim:

Doğu Anadolu'nun bir dağ yolunda iki köylü yol üstünde gördükleri bir ölünün heybesinde bir kuru ekmekle bir baş sovan bulunca,

-Allah Allah! ... Ekmeği var, sovanı var...Öyleyse bu herif neye öldü acep!.. diye pek şaşmışlar.

Bu çok güzel fıkrayı en az otuz okurumuz göndermiştir ... Çok bilinen fıkra olduğu için yayınlayamadık. Bir başkası:

"Bir köylüye, bu parti iktidarının mı, yoksa eski parti iktidarının mı daha iyi olduğu sorulunca köylü de şu olayı anlatmış:

Bir gün karım ve baldızımla kasabaya gidiyorduk. Yol üstündeki dere taşmış. İlkin karımı sırtıma alıp karşı kıyıya geçirdim. Döndüm geriye, baldızımı sırtladım. Dere coşkun .. Ha düştüm, ha düşeceğim. Tam o sırada baldız, sırtımda cilvelenerek,

-Enişte, ablam mı ağır, ben mi yoksa? diye sormaz mı!

-Ulan, dedim, sırtıma bindikten kelli, ben sizin ikinizin de..."

Bu da, ilki gibi güzel ama en az yirmi okurumuz göndermiştir.
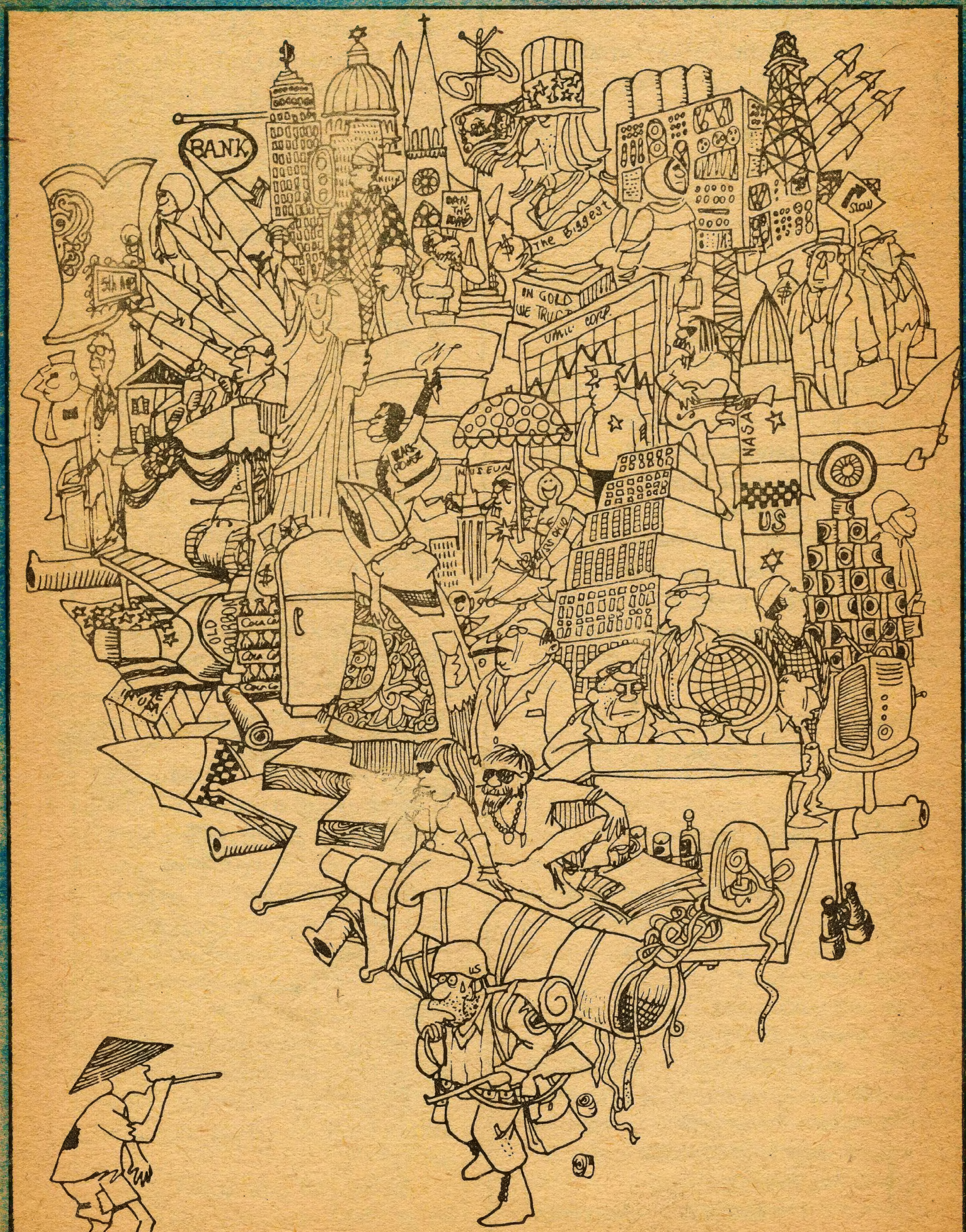
1968 MONTREAL YARIŞMASINDA BÜYÜK ÖDÜLÜ PAYLAŞAN KARİKATÜR : (EDUARDODEL RİO- MEXİCO)